

loven dat het mogelijk is om expressie op zo'n manier te herdenken dat er iets relevants zichtbaar wordt. Zoals de tijd constant in beweging is, zo gaat het ook met de manieren waarop het lichaam zich uitdrukt. Verdubbeling is een manier om desponantiteit van de expressie te de-authentiseren – iets wat ik heb gepoogd te omschrijven als het authentiek inauthentieke (the authentically inauthentic). Het authentiek inauthentieke is een representatiemodel dat niet pretendeert 'echt' te zijn. Aangezien het niet pretendeert universeel te zijn, gaat het ook niet gebukt onder de verplichting om te voldoen aan die specifieke theatrale verwachting. Het gaat simpelweg om de constructie van een andere vorm van geënceneerde realiteit. Geen representatie of spiegeling van de manier waarop expressies functioneren in de wereld, maar een poging om een heel ander functioneren te produceren. Proberen om die herkenbare vormen in een virtuele realiteitsconstructie te wringen, waar logica niet functioneert zoals in het 'echte leven'.

Ik weet dat je gewerkt hebt met verdubbeling als een procedure – in het bijzonder in relatie tot de stem.

Waarom? Eigenlijk is het idee van verdubbeling ontstaan in het denken over stuntdubbels – en hoe een stuntdubbel altijd het onzichtbare personage is die zich uitdrukt in spectaculaire expressies. Eerst dacht ik na over hoe een performance zou kunnen werken rond dit principe van het onzichtbaar maken van het zichtbare. Waardoor je de marge tot het centrum van de aandacht maakt. Terwijl ik werkte met deze stuntideeën realiseerde ik me dat zo veel van hun effectiviteit is gebaseerd op het contrast met het verhaal, de psychologische motivatie en de conventionele dramaturgische spanning. Maar omdat ik helemaal niet geïnteresseerd ben in dat deel van de filmische expressie, zoals de motivatie achter de sprong uit een building, om het voor mij te laten werken, had ik een andere aanpak nodig. Wat naar boven kwam, was het idee van 'effecten zonder oorzaak' en werken rond de effectiviteit van effecten zonder hen te laten doen wat ze normaal doen. Het lichaam benaderen vanuit het perspectief van choreografie

eerder dan vanuit theater en verhaal. Dit idee had meer te maken met hoe deze 'effecten' begrepen kunnen worden als beweging, die ons beïnvloedt en affecteert, ook zonder de hele narratieve context of psychologische motivatie. Ik ben vooral geïnteresseerd in de mechanismen van spectaculaire effectiviteit in relatie tot de mechanismen van het authentiek inauthentieke van verdubbeling.

Maar heb je al concretere experimenten uitgevoerd die hiermee in verband staan? Eén van de ideeën waar we vrij veel rond gewerkt hebben was het idee van de 'verdubbeling' van de stem. Als we ons concentreerden op de stem in cinema en de manier waarop de personages spreken, taal gebruiken, en hoe dit leidt tot theatraaliteit, bleek dit eigenlijk het minst interessant. Het ging ons eerder om de choreografische/expressieve kwaliteiten van de stem die de mogelijkheid van verdubbeling opleverden. We probeerden uit te vinden wat de stem zou kunnen zijn als ze niet zou spreken, en we maakten een definitie van de manier waarop orale uitdrukkingen nog altijd gecodeerd zijn zelfs wanneer ze